

12^ο ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ

πολιτικών
πολιτιστικών
εκδηλώσεων

φασισμός και δημοκρατικά δικαιώματα

ενωτική πρωτοβουλία
φοιτητών / πολυτεχνείου / κρήτης enotiki.gr

Οικονομική κρίση φασισμός και δημοκρατικά δικαιώματα

Σήμερα κάποιος θα μπορούσε να πει ότι ζούμε στην εποχή που το παλιό «πεθαίνει» και το καινούργιο πασχίζει να «γεννηθεί». Κατά κοινή ομολογία βιώνουμε σήμερα τη μεγαλύτερη ίσως κρίση του συστήματος από την κρίση του Κραχ(1929-1933) και τη μεταπολεμική εποχή. Σε τέτοιες ιστορικές περιόδους όπως έχει αποδειχθεί, δημιουργούνται δύο δρόμοι. Ο ένας και ο μόνος με προοπτική είναι να δημιουργηθεί ένα επαναστατικό ρεύμα που θα αλλάξει άρδην την παρούσα κοινωνική κατάσταση και ο άλλος σε ένα ακόμα πιο βαθύ κοινωνικό μεσαίωνα που θα πρωταγωνιστεί ο φασισμός.

Εν μέσω της πιο βαθιάς οικονομικής κρίσης, το κεφάλαιο αδυνατεί να διαμορφώσει συσχετισμούς με τους εργαζομένους και τη νεολαία, προκειμένου να δημιουργήσει ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο, το οποίο θα αμβλύνει τις αντιπαραθέσεις μεταξύ του κράτους και της πλειττόμενης πλειοψηφίας.

Σε αυτή τη συγκυρία ο αγωνιζόμενος λαός βγήκε στο προσκήνιο με μία σειρά από κινητοποιήσεις και μεγάλες απεργίες. Τα τελευταία τρία χρόνια το κράτος φοβόμενο ένα ισχυρό εργατικό κίνημα αυταρχικοποιείται, ασκώντας μια ολομέτωπη επίθεση στο κόσμο της εργασίας. Η αυταρχικοποίηση του κράτους συντελεί και στην εδραίωση φασιστικών αντιλήψεων. Οι αστικές κυβερνήσεις των τελευταίων ετών χρησιμοποιώντας κάθε μέσο και μηχανισμό κυριαρχίας προσπαθούν να καταπνίξουν τη λαϊκή αγανάκτηση

Στα πλαίσια της αντιδραστικής μετάλλαξης του, το κράτος προβαίνει σε μια σειρά από ενέργειες που συμβάλλουν στην άνοδο του φασισμού.

- Η αντιλαϊκή πολιτική που ακολουθείται από τις εκάστοτε κυβερνήσεις προς όφελος της κερδοφορίας, μεταφράζεται σε μία σειρά μεταρρυθμίσεων σε πολιτικό και οικονομικό επίπεδο. Καταρχάς η θέσπιση των μνημονίων ως επιταγών της Ε.Ε. έχει σαν αποτέλεσμα την άυξηση της ανεργίας, την περικοπή των μισθών και συντάξεων, την επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα κ.α. Μπροστά στο σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα και στην έλλειψη παραστάσεων νίκης από το κίνημα πολλά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας στραφήκαν στη λογική της επιβίωσης του «δυνατότερου». Έτσι δημιουργείται κλίμα ανταγωνιστικότητας μεταξύ άνεργου και εργαζομένου, χωρίς να αναγνωρίζουν το πραγματικό εχθρό δηλαδή το κεφάλαιο και τους εκφραστές του.

- Στο πλαίσιο αυτό εντάσσεται και η όξυνση της καταστολής και η ποινικοποίηση του αγώνα. Η εκκένωση των καταλήψεων όπως της Βίλλας Αμαλίας και Σκαραμαγκά, η εισβολή στο άσυλο και σε στέκια πολιτικών συλλογικοτήτων όπως ΑΠΘ και ΑΣΟΕΕ αλλά και φιανόμενα αστυνομικής βίας όπως στη περίπτωση των τεσσάρων συλληφθέντων στη Κοζάνη παραπέμπουν σε μέρες χούντας. Επίσης οι επιτάξεις στις απεργίες του Μετρό και των Ναυτεργατών αλλά και η επίθεση των ΜΑΤ στις κινητοποιήσεις των αγροτών συνθέτουν ένα κλίμα τρομοκρατίας.

- Το αστικό μπλοκ εξουσίας στην προσπάθεια του να αποτάξει από πάνω του την ευθύνη για την εξαθλίωση του λαού και την ανεργία, διαμορφώνοντας την κοινή συνείδηση με τέτοιο τρόπο που να μην στρέφεται εναντίον του, βρήκε στο πρόσωπο των μεταναστών τον βασικό υπαίτιο (επί της ουσίας το εξιλαστήριο θύμα). Είναι χαρακτηριστικό ότι τόσο προεκλογικά όσο και μετά η ΝΔ σε μία προσπάθεια να αγκαλιάσει όλα τα συντηρητικά και ακροδεξιά κομμάτια της κοινωνίας έθεσε ως αιχμή το ζήτημα του μεταναστευτικού παρουσιάζοντας ως λύση τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης. Στη κίνηση αυτή χώρεσαν και «ακροδεξιά» στοιχεία όπως ο «τσεκουροφόρος» Βορίδης και ο Γεωργιάδης, ένδειξη της προσπάθειας της να μετατοπίσει ακόμα πιο δεξιά την πολιτική ατζέντα της εποχής. Τέτοιες ενέργειες όπως η δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, συγχρονων Γκουαντάναμο, βρήκαν πρόσφορο έδαφος στις διατάξεις της Ε.Ε μέσω του Δουβλίνο II, σύμφωνα με το οποίο η Ελλάδα μετατρέπεται στη φυλακή τους καθώς δεν έχουν την δυνατότητα να μετακινηθούν σε χώρα της προτίμησής τους.

- Ζούμε σε μία περίοδο που καταπατούνται οι λαϊκές ελευθερίες και τα δημοκρατικά δικαιώματα. Κάθε αγώνας για καλύτερη ζωή αντιμετωπίζεται με τα ΜΑΤ, τα καρκινογόνα χημικά, τις παράνομες προσαγωγές, τις συλλήψεις στο σωρό, ακόμα και με την υποχρεωτική λήψη DNA! Επίσης οι μηνύσεις σε αριστερούς συνδικαλιστές που παρατηρούνται το τελευταίο διάστημα είναι ξεκάθαρη επίθεση στη ριζοσπαστική συνδικαλιστική δράση όπως στους αγωνιστές της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Αναγνωρίζουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα ως κεκτημένα των κοινωνικών αγώνων και στη σημερινή συγκυρία αποτελούν μείζον ζήτημα της ταξικής πάλης.

παρατηρούνται το τελευταίο διάστημα είναι ξεκάθαρη επίθεση στη ριζοσπαστική συνδικαλιστική δράση όπως στους αγωνιστές της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Αναγνωρίζουμε τα δημοκρατικά δικαιώματα ως κεκτημένα των κοινωνικών αγώνων και στη σημερινή συγκυρία αποτελούν μείζον ζήτημα της ταξικής πάλης.

- Τελευταίος και καταλυτικός ρόλος ως μηχανισμός ιδεολογικής προπαγάνδας αποτελούν και τα Μ.Μ.Ε. Η ταύτιση της ριζοσπαστικής αριστεράς με την άκρα δεξιά είναι πλέον πολύ συχνό φαινόμενο. Αποσκοπεί σε πρώτο βαθμό στη διατήρηση του δικομματισμού και της μνημονιακής πολιτικής που συνεχώς χάνει και προφανώς σε δεύτερο βαθμό στην αποδυνάμωση των πρωτοπορών κομμάτων της αριστεράς και την αποστροφή του κόσμου από αυτά. Το κλίμα τρομοκρατίας που εντέχνως στήνεται παρουσιάζει το ενδεχόμενο μιας διαφορετικής κοινωνικής πορείας, εκτός Ε.Ε. και ευρώ, ως το πιο καταστροφικό και επικίνδυνο για τον λαό απ' ότι η συνέχιση της ίδιας πολιτικής.

Τα παραπάνω συμπυκνώνουν το φαινόμενο του εκφασισμού της κοινωνίας όπου πιο ξεκάθαρα από ποτέ βλέπουμε τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό να ενσωματώνει και να ενισχύει ακόμη και παρακρατικές λογικές, με την ταυτόχρονη περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η προσπάθεια του πόλου του κεφαλαίου να κυριαρχήσει αυτού της εργασίας μέσω της κατάρτησης λαϊκών κατακτήσεων και ελευθεριών, οδηγεί ένα κομμάτι της κοινωνίας σε απαξίωση της δημοκρατίας. Αυτό που μας έχει διδάξει η ιστορία είναι ότι τα φασιστικά καθεστώτα έχουν δημιουργήσει στρατιωτικές χούντες που καταπίεσαν την εργατική πλειοψηφία, υπέρ της κυρίαρχης τάξης. Το πραγματικό επίδικο όμως είναι ο αγώνας για διεύρυνση της δημοκρατίας στα πλαίσια της προάσπισης των λαϊκών αγώνων.

Αίτια εμφάνισης του φασισμού

Για να καταφέρουμε να θεμελιώσουμε μια πειστική απάντηση στην φασιστική απειλή που αυτή την στιγμή αναδεικνύεται και στην Ελλάδα αλλά και πανευρωπαϊκά, είναι αναγκαίο να αναγνώσουμε το έδαφος πάνω στο οποίο αναπτύσσονται τα φασιστικά μορφώματα. Η οικονομική κρίση, η αυταρχικοποίηση του κράτους καθώς και η αδυναμία της αριστεράς να δομήσει έναν ολοκληρωμένο αντιφασιστικό λόγο είναι από τα βασικά αίτια της εμφάνισης του φασισμού.

- Η οικονομική κρίση που υπάρχει στην Ελλάδα αποτελεί έναν ενισχυτικό παράγοντα για τον φασισμό και την Χρυσή Αυγή. Έχουμε την πεποίθηση ότι τα αντιδραστικά ρεύματα όπως αυτό του φασισμού γεννιούνται πάνω στην πολιτική και οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Η καπιταλιστική κρίση εμφανίζεται και κατανοείται μέσα από την αντιδραστική απάντηση σε αυτήν. Η ανεργία οξύνεται και ταυτόχρονα δημιουργεί και μια διαμάχη μεταξύ εργαζομένων και ανέργων. Η μείωση των μισθών συμβαίνει για όλους, όμως οξύνεται μια αντιπαράθεση μεταξύ εργαζομένων στο δημόσιο και στο ιδιωτικό τομέα, ή αυτών που αμείβονται με 500-1000 ευρώ. Ακόμα ενώ η πολιτική για το μεταναστευτικό

ζήτημα είναι απάνθρωπη και συμβαδίζει με την γενικότερη επίθεση στα λαϊκά στρώματα και τους εργαζομένους, ταυτόχρονα υπάρχει η στρεβλή λογική ότι οι μετανάστες μας "κλέβουν" τις δουλειές και ευθύνονται για την κατάσταση που έχει έρθει η χώρα. Άρα η κρίση δεν οδηγεί με έναν μονοσήμαντο τρόπο σε μια προοδευτική στάση και σε έναν

πολιτικό αγώνα όπως πιστεύουν πολλές δυνάμεις της Αριστεράς. Ο φασισμός κηρύσσει τον εσωτερικό κοινωνικό εμφύλιο και τον άκρατο ανταγωνισμό μέσα στον λαό, δημιουργώντας τεχνητούς εχθρούς και δίπολα, προσπαθώντας να αποπροσανατολίσει από τα κυρίαρχα προβλήματα στα οποία δεν μπορεί να δώσει λύση.

- Σήμερα στην Ελλάδα της κρίσης και του μνημονίου παρατηρούνται σημαντικές αλλαγές στο αστικό πολιτικό σύστημα που σφραγίζονται από την αυταρχικοποίηση και την περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η ακραία αντιδημοκρατική ρητορεία από την κυβέρνηση δημιουργεί εύφορο έδαφος για τον φασισμό και την ΧΑ. Η ατζέντα της τριτοκομματικής κυβέρνησης είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ρητορεία του φασισμού. Επιλέγεται η σφοδρή επίθεση στους κοινωνικούς αγώνες και σε καθέναν που επιλέγει να αγωνιστεί και να βάλει φραγμό σε αυτή την πολιτική. Γενικότερα η κυβέρνηση έχει σαν στόχο να εδραιώσει ένα μόνιμο κλίμα τρομοκράτησης και φόβου με αποκλειστικό γνώμονα και στόχο να μην στραφεί ο λαός προς το κίνημα και τον αγώνα. Η ΕΕ όχι απλά συμβάλλει στην παραπάνω κατάσταση αλλά αποτελεί συνειδητή στρατηγική της και δίνει τις κατευθυντήριες γραμμές για να εδραιωθεί αυτή η πολιτική. Στην παραπάνω πολιτική και στην ακραία αυταρχικοποίηση του κράτους, καθώς και στην ανάγκη που υπάρχει αυτή την στιγμή για εύρεση ακροδεξιών υπερασπιστών του συστήματος, φωλιάζει η φασιστική ιδεολογία που στην Ελλάδα μεταφράζεται στην Χρυσή Αυγή.
- Ιστορικά έχει αποδειχτεί ότι ο φασισμός και ανάλογα αντιδραστικά ρεύματα δεν εμφανίζονται σαν εκδίκηση στην Αριστερά για κάτι που έκανε, αλλά έρχονται σαν εκδίκηση για κάτι που δεν κατάφερε να κάνει σε μια κρίσιμη ιστορική περίοδο. Με βάση αυτό είναι σίγουρο ότι και η Αριστερά έχει σημαντικό μερίδιο για την δυναμική που εμφανίζει η Χρυσή Αυγή. Η αδυναμία της Αριστεράς να οικοδομήσει έναν μάχιμο πολιτικό λόγο που θα δίνει λύση στα άμεσα ζητήματα επιβίωσης του λαού, άφησε ένα πεδίο κενό όπως αυτό της αλληλεγγύης, κάτι το οποίο επιχείρησε να καλύψει η Χρυσή Αυγή. Ακόμα μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης αναλογεί στην κοινοβουλευτική αριστερά.

Από την μια το ΚΚΕ μένει μόνο στα λόγια σε ότι αφορά το ζήτημα της Χρυσής Αυγής, απομονώνοντας τον κόσμο του από τα αντιφασιστικά μέτωπα και την αντιφασιστική πάλη που ξεσπάει στην Ελλάδα. Από την άλλη Ο ΣΥΡΙΖΑ ευαγγελίζεται ένα συνταγματικό-δημοκρατικό τόξο εναντίον της φασιστικής απειλής το οποίο ουσιαστικά μεταφράζεται σε συμμαχία με ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ που είναι αυτοί που έχουν συμβάλλει σημαντικά στην δημιουργία αυτού του φαινομένου.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Η απάντηση στο φασιστικό φαινόμενο και συγκεκριμένα στη Χρυσή Αυγή είναι άμεσα συνδεδεμένη με την απάντηση που απαιτεί η περίοδος για την υπέρβαση της σημερινής κατάστασης. Αναμφισβήτητα η αντιφασιστική πάλη δεν μπορεί να περιοριστεί απλά και μόνο σε ένα αντιφασιστικό μέτωπο ή στη σύγκρουση με τους φασίστες με φυσικούς όρους όπως στο δρόμο, ταυτόχρονα όμως δεν είναι αρκετή ούτε μια απλή επίκληση στον αντικαπιταλισμό ή η επίκληση στον αντιφασισμό. Μία ολοκληρωμένη πρόταση στη περίοδο της πιο βαθιάς οικονομικής κρίσης, είναι απαραίτητο να περιέχει όλα τα παραπάνω.

Είναι αναγκαίο η αριστερά σήμερα να πρωταγωνιστήσει στον κοινωνικό αγώνα ενάντια στη κυβέρνηση, την οικονομική κρίση, τα μνημόνια, τη Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ.. Για να αντιμετωπίσουμε το φασισμό, χρέος μας είναι να βαδίσουμε προς τη πλευρά των εξαθλιωμένων, των ανέργων και γενικά προς το λαό. Άρα οι επαναστατικές-αντιφασιστικές δυνάμεις πρέπει να συμβάλλουν στη δημιουργία λαϊκών συνελεύσεων, συνελεύσεων γειτονιών και να πάρουν πρωτοβουλίες όπου εργάζεται και βρίσκεται η νεολαία. Μέσα από τέτοιες πρωτοβουλίες, οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς ωφείλουν να συνδέσουν τη πολιτική πάλη με την επιβίωση του λαού.

Χρειάζεται να δημιουργηθούν δομές αλληλεγγύης(κοινωνικά ιατρεία κτλ.) από τα «κάτω», οι οποίες θα στέκονται στο πλευρό του εξαθλιωμένου λαού, αντίθετα από τις λογικές της αλληλεγγύης της Χ.Α.(π.χ. αιμοδοσία μόνο για Έλληνες)...

Είναι χρέος των δυνάμεων του κινήματος να οργανώσει και να συγκροτήσει το αντιφασιστικό μέτωπο. Το μέτωπο θα πρέπει να παλεύει από επαναστατική σκοπιά για τη διεύρυνση των λαϊκών ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων και όχι για την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας. Η αναγκαία κοινή δράση των κομματιών του κινήματος δεν πρέπει να υποβαθμίσει τη πολιτική αντιπαράθεση αλλά αντιθέτως να οξύνει ένα γόνιμο πολιτικό διάλογο για το προσανατολισμό του μετώπου και του κινήματος. Επίσης ανάγκη είναι να παρεμβαίνει στους συνδικαλιστικούς χώρους, στα σωματεία, στα πανεπιστήμια κτλ. Το αντιφασιστικό μέτωπο πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα του λαού για την ανατροπή της κατάστασης.

Η αντιπαράθεση με την ΧΑ θα κριθεί σίγουρα και στο κομμάτι της ιδεολογίας. Η γκεμπελίστικη αντισυστημική ρητορική της ΧΑ, η οργανωτική συγκρότηση της, τα πογκρόμ στις ευπαθείς κοινωνικές ομάδες αποδεικνύουν την άρρηκτη σύνδεση της με τον ναζισμό που εμφανίστηκε στην Γερμανία, ενώ η σύνδεση της με την αστυνομία και τον ξυλοδαρμό του αγωνιζόμενου λαού, τον δοσιλογισμό της δεκαετίας του 40 στην Ελλάδα. Η ταύτιση της ΧΑ με το σύστημα και τον ναζισμό αποτελεί κομμάτι της αντιφασιστικής δράσης και μπορεί να αναδειχθεί μέσα από εκδηλώσεις και διάφορες πρωτοβουλίες, όπως η δημιουργία μέσων αντιπληροφόρησης από τη πλευρά του κινήματος για τη πολιτικοποίηση και την ευρύτερη ένταξη του κοινωνικού συνόλου στην αντιφασιστική πάλη.

Βασικό πεδίο συγκρότησης της Χ.Α. είναι η βία στο δρόμο με απώτερο στόχο να τρομοκρατήσει τη νεολαία και τους εργαζομένους που κινούνται σε κινηματική κατεύθυνση. Για αυτό το λόγο η αριστερά δεν μπορεί να μείνει μόνο στον ιδεολογικοπολιτικό αγώνα εναντίον του φασισμού αλλά ωφείλει να αντιπαρατεθεί με φυσικούς όρους. Είναι υποχρεωμένος ο κόσμος του κινήματος να περιφρουρεί τις πορείες του και τις διαδικασίες του και να είναι έτοιμος (π.χ. μοτοπορείες) να συγκρουστεί με τους φασίστες

Αντι επιλόγου

Η αντιμετώπιση του φασισμού καθώς και η υπεράσπιση και ταυτόχρονα η διευρυνση των λαϊκών δικαιωμάτων αποκτά περίοπτη θέση την σημερινή περίοδο της όξυνσης της οικονομικής κρίσης που η κυβέρνηση μαζί με την ΧΑ επιλέγει την ωμή επίθεση στους εργαζομένους και την νεολαία. Είναι απαραίτητο να αναγούμε τα αναγκαία συμπεράσματα απο την ιστορία και την αντιφασιστική δράση που εξελίχθηκε στην Γερμανία του μεσοπολέμου και στην Ιταλία του Μουσουλίνι, να κρατήσουμε τα θετικά στοιχεία απο αυτήν και να την προσαρμόσουμε στο σήμερα. Ένα χρήσιμο συμπέρασμα απο την ιστορία είναι το εξής : όποτε τα κομμουνιστικά-επαναστατικά κόμματα δεν έφτασαν μεχρι το τέλος (επανάσταση), όποτε έδειξαν φόβο για τα ερωτημάτα της περιόδου και δεν καταφεραν να τα απαντήσουν, το κενό καλυφθηκε απο αντιδραστικά ρεύματα, όπως αυτό του φασισμού. Τρανταχτό παράδειγμα είναι αυτό της κόκκινης διετίας στην Ιταλία, όπου η αριστερα έδειξε τρομερή αδυναμία στο να ολοκληρώσει την επανάσταση (1919-1921).

Σαν Ενωτική Πρωτοβουλία έχουμε σαν φωτεινό παράδειγμα αυτό του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Που μέσα στην μαζική εξαθλίωση εκείνη της περιόδου και της απειλής του φασισμού, καταφερε να οργανώσει τον λαό σε συνελεύσεις, να τον πείσει για ενα διαφορετικό σχεδιο, για μια διαφορετική ζωή και συγκρούστηκε με τον φασισμό και στο πολιτικό αλλά και στο οργανωτικό πεδίο. Έτσι και εμείς στο σήμερα επειδιώκουμε να οργανώσουμε τον λαό στα λαϊκά όργανα λαϊκής επιβολής και να ανατρέψει ον φασισμό μαζί με αυτό σάπιο πολιτικό σύστημα.

Σωτηρία θα πει
να λυτρωθείς
απ' όλους τους σωτήρες
αυτή 'ναι η ανώτατη λευτεριά,
η πιο αφηλή,
όπου με δυσκολία
αναπνέει ο άνθρωπος.
Αντέχεις;

N. Καζαντζάκης

